

a pak přejeďte kartou přes senzor. Rozsvítí se zelené světlo a turniket se otevře. „A jste uvnitř.“

„Páni, díky,“ povím a kývnu na ochranku, než přejdu na druhou stranu.

„Vítejte!“ Rozzáří se ta žena. Aspoň někdo mě rád vidí. „Jsem Darcy Kendricková, asistentka Nolana Sharpa.“

To je mi líto je ta první reakce, která mě napadne. Sharp je můj nový šéf a zároveň muž, který je zodpovědný za polovinu té úzkosti, co mi zrovna proudí v žilách.

Ta druhá polovina patří jistě hokejové hvězdě, která se nejspíš nachází někde v budově.

„Ráda vás poznávám,“ řeknu a podám Darcy ruku.

Rychle si se mnou potřese a pak mi předá kartičku. „Tady. Do skříňky jsem vám dala šňůrku na pověšení kartičky. Ale napřed se půjdeme podívat na hlavní kluziště, abyste viděla kluky v akci.“ Darcy mávne svou kartou před další čtečkou. Otevřou se dveře a odhalí lesklé kluziště s lavičkami.

Jdu za ní jako štěně – kdyby tedy štěňata byla vyděšená k smrti.

„Potřebujeme vás, Zoe. Naše statistiky jsou rozkolísanější, než by uprostřed sezóny měly být. A náš poslední trenér se na nás na poslední chvíli vykašlal.“

„A proč?“ zeptám se.

„Přestěhoval se do Švédska kvůli lepší nabídce. Nedomážu si představit, že by jeho nový hokejový tým byl lepší než tenhle, ale já jsem *hodně* zaujatá. Tenhle tým umí vyhrávat. Jen jsme teď v krizi.“

Dojdeme až k plexisklům, kde sviští hokejisté v modročervených tréninkových dresech. Kritickým okem sleduju jejich bruslení. Když jeden z obránců vyrazí rychle za svým spoluhráčem, vyšle do vzduchu

úlomky ledu. Jeho jízda je efektní, ale všimnu si plytkosti při překládání nohou vpřed, což ho ve hře může stát cenné vteřiny.

A proto jsem tady. Legends jsou ve své divizi momentálně na pátém místě, což není moc dobré. Ale je teprve leden. Pořád se můžou vyšplhat výš a zajistit si účast v play-off. Pokud budou tihle muži věřit mému koučinku, posuneme se dál.

Zaslechnu píšťalku. Další hráč zničehonic přibruslí k plexisklu. Mám srdce až v krku. Když zvedne pohled směrem ke mně, přestanu dýchat.

Ale nakonec to není nikdo, koho bych znala, přestože zvedne ruku a zamává, což mu Darcy oplatí.

„Teď se půjdeme podívat nahoru,“ řekne Darcy. Vyvede mě z kluziště na jeden z eskalátorů, který vede atriem. Když stoupáme, ukáže na další tréninková kluziště a ostatní špičková zařízení.

Tuhle práci mi seslal sám Bůh. Tak proč jsem tak nervózní? Aha, jasně. Ta vzpomínka na éterické modré oči mi zahalí mysl jako stín a sevře se mi žaludek.

Ta druhá káva byla rozhodně chyba.

Když nastoupíme na poslední eskalátor, zahlídnou hlouček mužů ve čtvrtém patře. Vysedávají v odpočívárně. Vysocí. Široká ramena.

Ach, bože. Celý den jsem přemítala o tom, co Chase Merritt poví, až se setkáme tváří v tvář. Tým mi předal všechny informace o každém hráči, abych je mohla kontaktovat a domluvit si s nimi první trénink.

Psaním a přepisováním emailu Chaseovi jsem strávila *hodiny*. První začínaly větou **Možná si mě nepamatuješ...** Ale tu jsem vymazala ve prospěch méně formálního pozdravu.

Aspoň doufám, že to tak vypadá. Psát pracovní email muži, který vám jednou zlomil srdce, není snadné.